

His Divine Grace Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami Thakura

Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati was born in the holy pilgrimage place of Jagannatha Puri to Srila Bhaktivinoda Thakura, a great Krsna conscious spiritual master in the line of succession coming from Lord Caitanya. Although employed as a government magistrate, Srila Bhaktivinoda worked tirelessly to establish the teachings of Lord Caitanya in India, where, unfortunately, the people had come to neglect the principles of devotional service to the Supreme Lord, Krsna. He envisioned a worldwide Krsna consciousness movement and prayed to the Lord for a son to help him achieve his dream.

On February 6, 1874, in the sacred pilgrimage town of Jagannatha Puri, where Srila Bhaktivinoda Thakura served as superintendent of the famous Jagannatha temple, Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati appeared in this world. He was given the name Bimala Prasada. At the age of seven, Bimala Prasada had memorized the more than seven hundred Sanskrit verses of the *Bhagavad-gita* and could speak illuminating commentaries upon them. Srila Bhaktivinoda Thakura, the author of many important books and other writings on the philosophy of Krsna consciousness, trained his son in printing and proofreading.

By the time he was twenty-five years old, Bimala Prasada had acquired an impressive reputation as a scholar of Sanskrit, mathematics, and astronomy. His astronomical treatise, *Surya siddhanta*, won him the title Siddhanta Sarasvati in recognition of his immense learning. In 1905, following the advice of his father, Siddhanta Sarasvati accepted spiritual initiation from Gaurakisora dasa Babaji. although Gaurakisora dasa Babaji was renowned as a saintly person and great devotee of Lord Krsna, he was illiterate. Satisfied with the humility and dedication of his highly educated disciple, Srila Gaurikisora gave him his full blessings and requested him to "preach the Absolute Truth and keep aside all other work." Siddhanta Sarasvati then proved himself a capable assistant in the missionary work of his father.

Upon the departure of Srila Bhaktivinoda Thakura in 1914, Siddhanta Sarasvati became editor of his father's journal, *Sajjana-tosani*, and founded the Bhagwat Press for publication of Krsna conscious literature. Then in 1918, Siddhanta Sarasvati accepted the renounced order of spiritual life, assuming the title Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami Maharaja. For the purpose of propagating Krsna consciousness throughout India, he organized the Gaudiya Math, with sixty-four branches throughout the country. The headquarters of his mission, the Caitanya gaudiya Math, was located in Sridhama Mayapur, the birthplace of Lord Caitanya. He would later send disciples to Europe for missionary work.

Srila Bhaktisiddhanta adjusted the traditions of Krsna consciousness to conform with the technological and the social condition of the twentieth century. He considered the printing press the most effective means of spreading Krsna consciousness throughout the world and was himself the author of many important translations, commentaries, and philosophical essays. He was the first spiritual master to allow his renounced preachers (*sannyasis*) to wear Western clothes and travel in modern conveyances rather than foot.

In 1922, an intelligent young college student named Abhay Caran De happened to visit Srila Bhaktisiddhanta at the Gaudiya Math center in Calcutta. Srila Bhaktisiddhanta immediately advised the young man that he should preach the message of Krsna consciousness to the Western world in the English language. Although not able to immediately carry out Srila Bhaktisiddhanta's desire, Abhay became an active supporter of the Gaudiya Math. In 1933, Abhay formally became a disciple of Srila Bhaktisiddhanta, who gave him the name Abhay Caranaravinda das.

Throughout the 1930s, Srila Bhaktisiddhanta expanded and increased his missionary work and succeeded in reestablishing Krsna consciousness as the leading force in Indian spiritual life. Anxious that his work continue, he

urged his disciples to form a joint Governing Body Commission to manage the Gaudiya Math in his absence. On January 1, 1937, Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati passed from this world. Unfortunately his leading disciples did not heed to his instruction to maintain a Governing Body Commission, and as a result the Gaudiya Math as a united preaching missionary organization gradually disintegrated.

Abhay Caranaravinda, however, remained faithful to the vision of Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati that Krsna consciousness become a worldwide movement and to the order he had personally received from him. He accepted the renounced order of life, *sannyasa*, assuming the title Bhaktivedanta Swami Maharaja. In 1965 he traveled to the United States to preach Krsna consciousness in the English language. Srila Bhaktivedanta Swami founded the International Society for Krishna Consciousness and established a Governing Body Commission, which continues to direct the movement since his departure from this world in 1977. Thus, by the sincere efforts of His Divine Grace A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada and his followers, the work of Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati is continuing throughout the world.

český překlad: CC-BY-SA: bh. Jan Mareš, 2019

Jeho Božská Milost Bhaktisiddhánta Sarasvatí Gósvámí Thákura

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí se narodil na svatém poutním místě Džagannátha Purí Šrílovi Bhaktivinódovi Thákurovi, velkému duchovnímu mistrovi vědomému si Krišny v posloupnosti od Pána Čaitanji. Ačkoliv byl Šríla Bhaktivinóda zaměstnán jako vládní soudce, neúnavně pracoval, aby zavedl učení Pána Čaitanji v Indii, kde, bohužel, lidé zanedbávali zásady oddané služby Nejvyššímu Pánu, Krišnovi. Představoval si celosvětové hnutí pro vědomí Krišny a modlil se k Pánu o syna, aby mu pomohl dosáhnout jeho snu.

6. února 1874 se v tomto svatém poutním městě Džagannátha Purí, kde Šríla Bhaktivinóda Thákura sloužil jako dozorce slavného Džagannáthova chrámu, zjevil Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí. Dali mu jméno Bimalá Prasáda. Ve věku sedmi let se Bimalá Prasáda naučil nazpaměť více než sedm set sanskrtských veršů *Bhagavad-gíty* a dovedl k nim pronášet osvětlující

komentáře. Šríla Bhaktivinóda Thákura, autor mnoha důležitých knih a dalších textů o filozofii vědomí Krišny, vycvičil svého syna v tisku a korektuře.

V době, kdy bylo Bimalá Prasádovi dvaadvacet let, získal impozantní pověst učence sanskrtu, matematiky a astronomie. Jeho astronomické pojednání *Śúrja siddhánta* mu získalo titul Siddhánta Sarasvatí jako uznání jeho nesmírné učenosti. V roce 1905, na radu svého otce, Siddhánta Sarasvatí přijal duchovní zasvěcení od Gaurakišóra dáse Babádžího. Ačkoliv Gaurakišóra dás Babádží byl proslulý jako světec a velký oddaný Pána Krišny, byl negramotný. Byl spokojen s pokorou a oddaností svého vysoce vzdělaného žáka, dal mu plné požehnání a požádal jej, aby “kázal Absolutní pravdu a odložil všechnu ostatní práci.” Siddhánta Sarasvatí pak dokázal, že je schopný asistent v misijní práci svého otce.

Po odchodu Šríly Bhaktivinóda Thákura v roce 1914 se Siddhánta Sarasvatí stal redaktorem otcova časopisu *Sadždžana-tóšaní* a založil tiskárnu Bhagwat pro vydávání literatury o vědomí Krišny. V roce 1918 Siddhánta Sarasvatí přijal stav odříkání a titul Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Gósvámí Mahárádža. Za účelem propagace vědomí Krišny po celé Indii zorganizoval Gaudíja Math se šedesáti čtyřmi pobočkami po celé zemi. Ústředí jeho misie, Čaitanja Gaudíja Math, se nacházelo ve Šrídhámu Májápuru, rodišti Pána Čaitanji. Později poslal žáky do Evropy kvůli misijní práci.

Šríla Bhaktisiddhánta přizpůsobil tradice vědomí Krišny, aby odpovídaly technologické a společenské situaci dvacátého století. Považoval tiskařský stroj za nejúčinnější prostředek šíření vědomí Krišny po celém světě a sám byl autorem mnoha důležitých překladů, komentářů a filozofických esejů. Byl prvním duchovním mistrem, který dovolil svým odříkavým kazatelům (*sannjásím*) nosit západní oblečení a cestovat v moderních dopravních prostředcích místo pěšky.

V roce 1922 se ve středisku Gaudíja Mathu v Kolkatě objevil inteligentní mladý student Abhaj Čaran De, který navštívil Šrílu Bhaktisiddhántu. Ten mladému muži okamžitě poradil, aby kázal poselství vědomí Krišny v západním světě v anglickém jazyce. Přestože Abhaj nebyl schopen touhu Šríly Bhaktisiddhánty splnit okamžitě, stal se aktivním podporovatelem Gaudíja Mathu. V roce 1933 se stal formálně žákem Šríly Bhaktisiddhánty, který mu dal jméno Abhaj Čaranáravinda dás.

Během třicátých let Šríla Bhaktisiddhánta rozšiřoval a zvětšoval svou misijní práci a podařilo se mu obnovit vědomí Krišny jako vedoucí sílu v

duchovním životě Indie. Dychtivý, aby jeho práce pokračovala, vyzval své žáky, aby vytvořili společnou Řídící komisi, která měla řídit Gaudíja Math v jeho nepřítomnosti. 1. ledna 1937 odešel Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí z tohoto světa. Bohužel jeho vedoucí žáci nevěnovali pozornost jeho pokynu udržet Řídící komisi a v důsledku toho se Gaudíja Math jako jednotná kazatelská misijní organizace postupně rozpadl.

Abhaj Čaranáravinda však zůstal věrný vizi Šríly Bhaktisiddhánty Sarasvatího, že se vědomí Krišny stane celosvětovým hnutím a pokynu, který od něj osobně dostal. Přijal stav odříkání, *sannjás*, a titul Bhaktivédánta Svámí Mahárádža. V roce 1965 odcestoval do Spojených států, aby kázal vědomí Krišny v anglickém jazyce. Šríla Bhaktivédánta Svámí založil Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny a Řídící komisi, která nadále řídí hnutí od jeho odchodu z tohoto světa v roce 1977. Tak, upřímným úsilím Jeho Božské Milosti A. Č. Bhaktivédánty Svámího Prabhupády a jeho následovníků, práce Šríly Bhaktisiddhánty Sarasvatího pokračuje po celém světě.

Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákura (1874-1937)

Bhaktisiddhánta Sarasvatí Thákura byl jedním z deseti dětí Bhaktivinóda Thákura, velkého vaišnavského učitele v posloupnosti pocházející od Pána Čaitanji Maháprabhua. Bhaktivinóda Thákura bydlel blízko chrámu Pána Džagannátha v Purí. Pracoval jako soudce a také dohlížel na chod chrámu Pána Džagannátha. I přes tato zodpovědná zaměstnání se stále snažil napravit gaudíja-vašnavismus v Indii. Byl si vědom úpadku tohoto učení, ale zároveň viděl, že není v jeho silách změnit celou situaci. Modlil se proto k Pánu Čaitanjovi o pomoc. Modlil se o syna, který by mu pomohl s touto kazatelskou misí. Když se Bhaktivinódovi a Bhagavatí déví narodilo 6. února 1874 dítě, vaišnavové to chápali jako odpověď na modlitby jeho otce. Zkušený astrolog ihned rozpoznal na jeho těle třicet dva příznaků máhá-puruši (velké osobnosti). Kromě nich mělo dítě při narození kolem sebe omotanou pupeční šňůru stejným způsobem, jako se nosí posvátná bráhmanská šňůra. Astrolog podotknul: „Už jsem v životě sestavil mnoho horoskopů, ale nikdy jsem neviděl horoskop, který ukazoval všechny znaky velké osobnosti. Toto dítě se proslaví po celém světě jako vynikající duchovní učitel.“

Za šest měsíců Bhaktivinóda zařídil pro syna anna-prášana ceremonii a malý chlapec dostal jméno Bímal Prasád, což v překladu znamená „milost vnitřní energie Pána“. Když kolem jejich domu projížděly vozy Džagannáthova festivalu, před jejich obydlím se na tři dny zastavily a nebylo možné jimi pohnout. Bhaktivinódova manželka vzala dítě k vozu k Pánu Džagannáthovi. Dítě natáhlo spontánně ruce, aby se dotklo nohou Pána Džagannátha a ihned získalo požehnání tím, že na něj spadla Pánova girlanda. Když se o této události Bhaktivinóda Thákura dozvěděl, uvědomil si, že toto dítě je synem, o kterého se modlil k Pánu.

Bhaktivinóda Thárura se svojí manželkou žili velice ctnostně a drželi se pevně vaišnavských tradic. Nikdy nedovolili svému dítěti, aby jedlo cokoli jiného než prasádam, ani ho nenechali sdružovat se s nevhodnou společností. Jednou, když chlapci byly dva nebo tři roky, Bhaktivinóda ho mírně pokáral, protože chtěl jíst mango, které ještě nebylo náležitě obětováno. Bímál Prasád, přestože byl pouhé dítě, svoje jednání vzal jako vážný přestupek a zapřísáhl se, že do konce života již neochutná žádné mango, a tak se i stalo.

Když mu bylo pouhých sedm let, už uměl nazpaměť celou Bhagavad-gítu, a dokonce i úžasně vysvětloval jednotlivé verše. Jeho otec ho učil ve spojitosti s vydáváním vaišnavského časopisu Sadždzana-tóšaní kontrolovat psané texty a tisknout je. Bímál Prasád měl vynikající paměť. Jen si jednou něco přečetl a hned byl chopen vše zopakovat. Když mu bylo jedenáct let, jako student pátého ročníku přišel na nový způsob psaní pojmenovaný Bičanto. Během této doby se učil matematice a astrologii pod vedením Pandita Mahéšačandry Čudamonihó. Ve třinácti letech ho Bhaktivinód Thákura zasvětil, dal mu jméno Hari, dále Nrsimha mantru a také mu světil uctívání Božstva Kúrmy. Co ale Bímála zajímalo více, byla devocionální literatura. V roce 1892 složil přijímací zkoušky na sanskritskou univerzitu v Kalkatě. Tam strávil nějaký čas studiem filozofických knih. Pod vedením Prithvidhary Šarmy také studoval Vědy. Během svých studentských let přispíval svými úvahami do různých náboženských žurnálů. Se studiem na této univerzitě ale dlouho nepokračoval. V roce 1897 založil v Bhakti bhavanu čatušpáthi (malou akademii) nazývanou Sarasvatí čatušpáthi, kam na jeho přednášky chodilo mnoho učenců z Kalkaty. Vydával také měsíčníky jako například „Džjótirvid“, „Brihaspati“ a publikoval i mnoho dalších starých pojednáních o astrologii, např. Súrja-siddhántu, za níž byl oceněn titulem Siddhánta Sarasvatí, aby bylo poukázáno na jeho učenost.

Siddhánta Sarasvatí také dohlížel na mnohé aktivity v královském paláci ve státě Tripura. Při své práci se ale setkával pouze se závistí, zlobou a korupcí, a tak velice rychle získal averzi ke státním záležitostem. Svůj záměr oznámil Mahárádžovi Rádhákišórovi Manikjovi Bahadurovi, který mu jeho návrh schválil.

Siddhánta Sarasvatí navštívil se svým otcem mnoho poutních míst, kde naslouchali rozhovorům učených panditů. V Káší hovořil s Rámamišrou Šástrim ohledně Rámanudža sampradáji. Po tomto rozhovoru se život Siddhánty Sarasvatího začal směřovat k odříkání a tiše pokračoval ve své snaze najít gurua. Když bylo Siddhántovi Sarasvatímu 26 let, jeho otec mu doporučil, aby přijal zasvěcení od vaišnavského světce Gaurakišóra dás Bábádžího. Gaurakišóra dás Bábádží byl doslova zosobněním vairágji (odříkání) a velice si vybíral, komu dá díkšu (zasvěcení). Když se za ním Siddhánta Sarasvatí vydal na radu svého otce, Gaurakišór mu odpověděl, že mu nemůže dát díkšu, dokud neobdrží souhlas Pána Čaitanji. Když se Siddhánta Sarasvatí znovu vrátil, Gaurakišóra mu řekl, že se zapomněl Pána Čaitanji zeptat. Při třetí návštěvě Gaurakišóra dodal, že vzdělanost je zcela nedůležitá ve srovnání s oddaností Nejvyššímu Pánu. Siddhánta Sarasvatí ale zůstal neoblomný. Rámanudžáčárja byl poslán zpět osmkrát, než ho Gósthípúrna přijal za svého žáka. Když Gaurakišór dás Bábádží viděl odhodlání Bhaktisiddhánty Sarasvatího, nakonec mu věnoval svá požehnání. V Gódrumě ho zasvětil a řekl mu, aby kázal Absolutní Pravdu a zanechal všech ostatních činností.

Po odchodu Pána Čaitanji přišlo období temna, ve kterém řeka bhakti téměř úplně vyschla. Díky neohroženému kázání Bhaktisiddhánty Sarasvatího ale toto období skončilo. Bhaktisiddhánta napsal mnoho knih o šuddha-bhakti siddhántě a vydal mnoho periodik. Mnoho lidí inspiroval k tomu, aby začali sloužit Pánu Gaurangovi a založil také mnohé Náma-hatty a střediska Gaudíja-mathu. Siddhántu Sarasvatího hluboce rmoutilo, když viděl mnohé skupiny prákrita sahadžijů, laciných napodobovatelů cesty bhakti, oblečených jako paramahansa gósvámí guruové, kteří jen sváděli nevinné lidi. Zcela se uchýlil do ústraní, aby se v osamění věnoval bhadžanu. V tomto období jednou ve své vizi spatřil Pána Čaitanju Maháprabhua spolu s šesti Gósvámími. Čaitanja Maháprabhu mu řekl: „Nebud' sklíčený, vezmi si za své rozšiřování varnášramy s novým nadšením a všude kaž poselství lásky ke Krišnovi.“

V roce 1911 přijal Siddhánta Sarasvatí výzvu proti pseudo-vaišnavům, kteří prohlašovali, že zrození v patřičné kastě je předpokladem pro rozšiřování vědomí Krišny. Tato komunita bráhmanů, kteří tak lpěli na kastovním původu, byla velice popuzena Bhaktivinódovou prezentací mnoha důkazů z šáster, že každý bez ohledu na své zrození se může stát bráhmanou-vaišnavou. Tito smárta bráhmanové, aby dokázali, že vaišnavové nejsou tak vznešení jako bráhmani, uspořádali diskuzi. Jelikož Bhaktivinóda Thákura byl již starý a nemocný, mladý Siddhánta Sarasvatí napsal esej „Nezvratná odlišnost mezi bráhmanou a vaišnavou“ a předložil ji svému otci, což ho velice potěšilo. Siddhánta Sarasvatí cestoval do Midnapuru, kde se k třídní diskuzi shromáždili panditové z celé Indie. Smárta bráhmanové postupně předkládali svá scestná pochopení písem. Pak ale promluvil Siddhánta Sarasvatí. Začal citovat z Véd, aby oslavoval bráhmany, což smártu učence velice potěšilo. Když ale začal hovořit o kvalifikacích potřebných k tomu, aby se někdo mohl stát bráhmanou, tedy o vlastnostech vaišnavů, to už smártové tak rádi neslyšeli. Siddhánta Sarasvatí přesvědčivě dokázal, že kdokoli, kdo vykazuje vlastnosti bráhmanů, třebaže se narodil v rodině šúdrů, by měl být ctěn jako bráhmana. Ale ten, kdo se chová jako šúdra, i přestože může pocházet z bráhmské rodiny, rozhodně nemůže být považován za bráhmanu. Po tomto projevu mu prezident konference blahopřál. Shromáždili se kolem něj tisíce lidí. Vaišnavismus zvítězil.

Bhaktivinóda Thákura opustil tento svět v roce 1914 na den odchodu Gadádharma Pandita. Než odešel, požádal svého syna, aby šířil učení šesti Gósvámích a Pána Čaitanji. Rok poté odešel i duchovní mistr Siddhánty Sarasvatího. Siddhánta Sarasvatí se začal starat o vydávání Sadžžana-tóšaní a v Krišnanágaru založil Bhagawat Press. V roce 1918 se v Májápuru posadil před obrázek svého gurua Gaurakišóra dáse Bábádžího a sám si udělil sannjás (přijal stav odříkání). Od té doby se mu říkalo Bhaktisiddhánta Sarasvatí Gósvámí Mahárádž. Bhaktisiddhánta Sarasvatí považoval za nejlepší způsob, jak efektivně šířit vědomí Krišny tištění knih. Tištění knih chápal jako brihat mridangu, velkou mridangu. Mridanga (hliněný buben) může být slyšet na nějaké ulici, ale brihat mridanga může znít po celém světě.

Svět žasl údivem, když viděl nadpřirozenou sílu Sarasvatí Gósvámího. Mnoho vzdělaných lidí z vysoce postavených rodin k němu bylo přitahováno, a tak věnovali své životy službě Pánu Gaurangovi. V letech 1918 až 1937 založil šedesát čtyři šuddha-bhakti Mathů (například v Navadvípu, Májápuru, Kalkatě, Midnapuru, Remuně, Purí, Madrasu, Váranasí, Hardwaru, Allahabádu, Mathuře, Vrindávanu atd.) Také zasvětil dvacet pět velice

vzdělaných osob do bhágavata tridandí sannjásu.

Publikoval také následující periodika: Sadžžžanatóšaní (čtrnáctideník v bengálštině), The Harmonist (čtrnáctideník v angličtině), Gaudíja (bengálský týdeník), Bhágavata (čtrnáctideník v hindi), Nádíja prakáša (bengálský deník), Kírtan (assamský měsíčník) a (v orištině). Publikoval také mnoho vaišnavských knih. Ve skutečnosti zvěstoval novou éru v duchovním životě. Pověřil dobře vyškolené tridandí sannjásí, aby rozšiřovali poselství Pána Gaurangy po celém světě. Po šest let osobně dohlížel na tuto kazatelskou činnost. Z tohoto světa odešel 1. ledna roku 1937.

<https://m.facebook.com/notes/hnut%C3%AD-hare-kri%C5%A1na/%C5%A1r%C3%ADla-bhaktisiddh%C3%A1nta-sarasvat%C3%AD-th%C3%A1kura-1874-1937/2253330378105697/>